

Heel lang geleden.

*toen de dieren nog konden praten, was er eens een koningin die graag een kindje wilde.
Op een koude winteravond zat ze voor het raam naar buiten te staren. Het was donker
en sneeuwvlokjes dwarrelden als witte pluimpjes door de inktzwarte hemel.*

*'Ach,' zuchtte de koningin dromerig, 'wat zou ik graag een dochter hebben met haren
zo donker als de nacht, rozerode lippen en een huid zo wit als sneeuw.'*

*Niet lang daarna werd Sneeuwvitje geboren. De koning en koningin waren dolgelukkig.
Maar toen Sneeuwvitje haar eerste verjaardag vierde, werd de koningin plots ziek en stierf.*

De koning treurde jarenlang voor hij een andere vrouw leerde kennen. Zijn **NIEUWE KONINGIN** was bijzonder mooi, maar ook verschrikkelijk ijdel. Iedere dag stond ze zichzelf uren te bewonderen in haar toverspiegel. *'Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,'* vroeg ze dan, 'wie is de mooiste van het land?'

En dan antwoordde de spiegel, want het was een *toverspiegel*: 'Mijn koningin, zo mooi als u is er geen een. U bent de mooiste van iedereen.'

Zo gingen de jaren voorbij. Intussen groeide *Sneeuwitje* op tot een beeldschone prinses. Elke dag werd ze mooier en mooier, maar de koningin besteedde geen aandacht aan het meisje. Dus toen de koningin op een dag weer eens voor haar spiegel stond en vroeg: *'Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van het land?'* ...

... verraste de spiegel haar: 'O koningin, u bent de mooiste nu. Maar weldra wordt Sneeuwitje tien keer mooier dan u.'